

מסורת הש"ס

(א) [לְקַח קֶטֶף וְאִמְסֵי יֵאָמֵר]
(ב) [לְעֵיל מִן] עֵינֵי לֹא: מִלֵּן
(ג) [וּמִסְתַּחֵם מִיָּד]
(ד) מִתְרַשֵּׁל וְהִרְסֵי כִּתְּנֵי
דָּבָר שֶׁן דִּיטֹר מִתְּחַסְּבֵת
דִּקְמָקוֹן דִּי עֵל כִּי מִלֵּן
דִּיטֹר אֲחַד עִם לְעֵיל דִּי
שְׂמֵחָה כִּי חִיּוּרֵי חֹלֶם כִּתְּנֵי
וְיִחְלֹם כִּי מִלֵּן מִתְרַשֵּׁל
וְעִי רִימ וְיִשְׁלֵם (ו) [כִּלְסֵי
כִּפְרֵי מִיָּד] (ז) [וְיִשְׁעֵי חֹסִי
מִסְתַּחֵם גַּל דִּי אֵין וְחֹסִי
מִתְנִיעֵי] דִּי מִתְנֵן וְחֹסִי
יִכְתֹּם עַל דִּי לְחִסָּה]

הנהגות הב"ח

(א) תום' ד"ה הניח
וכר' במס' מבשרין. נ"ב
במסכתא תני ה"י ולא
במסנה ע"ן כפ' ד' תמסכת
מכשירין כפ' הרב שמעון
ז"ל:

גליון הש"ס

[illegible]

הגהות הגר"א

[A] גמ' (ולר"ט דלמך די
עד ונבאדן ס"ל בר"מ)
תל"מ:

מוסף רש"י

הבוצר לזה. הכולל ענינו
לדקדק עליו ולשפוט את
יון (דמ) דלילי הכולל
למשקל יון היותו מזה און
מבטויס דלילי הכולל
10. שפאר אומר הרבשה
לענין שפחה במקרה אונא
לענין ולכן יון עומדין שפח
לם בזה דענין ענינו
בטורה. בוצר בטורה.
גמלם טורה. בוצר בטורה
בטורה. בינים קא קר
הסוק וזין טורה לנחש
בטורה דליל חשיב טוחל
היותו לנחש. שפח
דליל גמל און היותו
די הנחש. אלא יון הכולל
הענין מבטויס דענין
יון וטורה.

רבינו חננאל

מרדע שאמר אין ענינו
טעם ויש בהקדים טעם והוא
אז חשבי' על אודע' על
היי ענינו טעם. וגורע' וטעם
מי שיש בהקדים טעם
לחשוב אהל שו' ענינו.
הבוצר שח' בו. אוקינא
לעילא שותק' אל' הלל
לעילא. מי ש' שצור ענינו
לחשוב בנא. אבא רהי
טעם' שאין אירוצא מכשיר
אח' הענינים. שבוטנו
לחוצאנין אין מן ואמר בו
כמה טעמים. אחד גיור
שנא יבצנו' קטנות
טעמא שחשיב' משקל
גור אפילו על השטותות.
שי שנא יבצנו' קטנות
מופסות אפילו שני
משקל ואילו מחזיק בנא

אקפה **אם** **בני**. מנער היה על מורה המשתכחת ומקבל את ענמו:
אקפה. אקברס לשון חיתוך וקילור: **ששמע השומע**. כשנשאלה
השאלה על ידי מעשה בבית המדרש ושמע שטמאוו וטעה ולא ידע
משום מה טמאוו הם טמאו את המדרש משום כלים המאכלים על

המת שכלי עולמו המאחיל טמא בכל
 שור דלג בעיני פותח טמא אלא
 השווה אהל לבניו טומאה חתם
 רששו אהל לבניו טומאה על אחרים
 אבל לגבי דדיה בכל שור וטמאוו
 לאיכר טומאת ערב משום שנגע
 בזאתו כלי שאזן אב הטומאה וזה
 נגעט בו ראשון והשומע טעה לומר
 ששטאוו לאיכר אב הטומאה לטמא
 ו' ולטעון הייה: אני אספן שיפו
 דברי קמיס: שאומרים עיני המרדע
 מביא טומאה קיימין יש דבר שמביא
 עליו טומאה ממח לטעון הייה
 שמדבריהם נגון על האדם הנושא
 שטמא בו טומאת מגע מן המורה
 גורו עליו בעיני המרדע ליעטמ
 טומאת אב מדבריהם גזירה הקיפו
 משום עיני דכיון דמטמאת ליה על
 כרתח טומאת דלוריימא לאכרזיה
 הערב שמש והוא לא נגע במח כסבור
 שמשום אהל אתה עומאוו ומשום
 ליה דהיקפו טמא וכיון דלא מטמא
 שיש טומאת: אמי לאמור במחל
 גמור נמי טומאת ערב אבל שאר ארס
 וכלים שאין נוגעין בו ואין עליו
 טמא כולל נמי מביאין שום טומאה
 לאלו כפותח טמא ר"ע מילתייהו
 דרגו פרש: וא"ר ינאי רסקין: מרדע
 שאמר: דמביא את הטומאה על
 נושא לטמאו שבעה מדבריהם: אין
 נבעיני טמא: דאם ק הוי אהל
 דלוריימא: ולר' ערסון: דאמר דלא
 גורו שום גזירה אלא גזירה חרה דלא
 טמאוו אלא טומאת ערב משום
 מגע בצרי לכו י"ח: כנוס כופים בו'
 ובאידך: דמית כלים: סבר לה.
 ר' ערסון כ"י מאיר דהיצי ליה גי"ח
 דבר ואפיקה ה' ועי"ל ק"י דנמות
 כוחים: מפני מה בזורין כספיה.
 מפני מה אתה מוצין לנזיר בכלים
 טהורים דקאמרת הכוסר ואין אתה
 מוצין למקוץ ימים כוסר: טהורים:
 ינס. לית המרדע: והיולא אל ילא.

לפי שהיו רוצין לעמוד במנין: קשה. לפי שהלל נשאו וענותו: וגזר
שמהי והלל ולא קבלו מיניהו ואמו תלמידיו וגזר וקבלו מיניהו: מ"ט.
הוכרח לה לא נחם לה בהחלטה משקה דנפיק וקאזיל לאזכור: בקופות
מקומו. דלמתי עומאת הכלי ומחשבה ליה למשקה להכשיר הואיל
ועומאתו והכשרו באמת: הניחא למאן דלמך. ר"ל דעמ"ק הניחא:
חושב משקה. להכשיר אוכל שבתו ואף על גב דלא אחשביה
הוא: מווספות. כיון דלא אזיל לאזכור נחם ליה לניחמו:
הנושבות. אשכולות הנושבות זו את זו וכשנא להפרידן נסחת המשקה
עליהן וכיון דעבד בידים ולא אפשר צלא חטיעה ממכר:
ט"ז

מסירין וכן מוכח במסכת כלים דחשיב בית קבול דתנן המדעט יט ו' שבלע דרבין כו' היו טעושים ונכנסו לאלה טעמא פי' הדרגן לבדו נגסו כדכר כח שחרומה שנגע במלמדה לא קיבל טעמא מן הדרגן הלאו"ה הדרגן אלא"ה שגג בית קבול ולכן לא חשיב מו פי' קבול: ו' המסירה דגריה שמה יצטריו בקפוטא מופסות * לא שייך ביחוס דמיה השמן כשמן י"ל דהיינו במהול היואל לאחר אילנה לאחר שעמדו בטומר ע"י מסיקא אפי' רבי יעקב מודה דטור וכן גריה נדעושת ופעמים אחי שפיר דמיה לקמן גרים חבים (דף קמח. וסז) המפעל ביחוסיל לאו חרוב חרוב טעיה. [במסכתא שרי] פ"ד מה"מ גרי ערביה שרי הכל מודים שהרי וכו' ויתן דברי רבי מאיר ר' יוסי אומר אחת טמא

יציאות השבת פרק ראשון שבת

ששמע השומע וטעה בו' ממאורו משום כלים המאחזים על
הבת פי' בקוטרם עמאובו לאיכר טומאת ערב משום
דנגע בכלים המאחזים שכן עמאין טומאת ז' כדין הטועג בטמא מה
דטמא טומאת ערב מאחזירא וקשה להם טעה השומע והיה סבור
שטמא טומאת ערב טומאת ז' כיון דדבר פשוט

הוא שאדם הנוגע בטומא מת דומה
טומאת ערב ועוד דמן המורה האכיר
טמא טומאת ז' משום טומאה חצויה
דיקרב דדיקרב בחצויה טמא ז'
מלאורי' כדלמך כפ"ד דע"ז דף ל':
והס' ואפילו בחצויה על ידי אהל
טמא טומאת ז' כדמוכח בריש אהלות
(פ"א מצ"ל) כגון גרלה שטמאהו לאכיר
וטומאת ז' משום טומאה חצויה
והשומע טעה לפי שאינו פשוט כי"ב
דין טומאה בחצויה והיה סבור
דמשום אהל שטמאהו כיון שיש
בהקפו טמא לכל שנה כל המטלטלין
מניחין טומאה לטמא כל אשר תחתיו
טומא אהל בעיני המרדע:

וַיֹּאמֶר רַבִּי עֲקִיבָה אֲנִי אֶתְקַן שִׁינִי
דְּבַר הַכִּפּוּס קִימָא עִילָא
כִּי הַמַּטְלֵטִין בְּמֵאֵין טוֹמָא עִילָא
הָאֵדֶם הַנְּשֻׁאִין בְּעוּבֵי הַמַּרְדֵּל. מָשׁוּם
אֵהֵל לְטַמְאוּ טוֹמָאָה שְׁבַע 'אָפִי' הֵיכָא
לָהּ שִׁיךְ טוֹמָאָה חֲצוּרִים כְּנוֹן
שֵׁם סוּדָר מַפְסָקִין בֵּין הַמַּרְדֵּעַ לְבִשְׁרוֹ
שֶׁסּוּדָר טַמָּא טוֹמָאָה שְׁבַע מָשׁוּם
חֲצוּרִים דִּהְיוּ (סְתוּרֵי דָא חֲמַס
וְהָאֵדֶם אֵינוֹ טַמָּא 'אָפִי' מִדְּרַבְּנָן אֵלֶּה
טוֹמָאָה עֵרֶב דַּעֲמָא מִלְּמַדְרֵיכָא וְרַסָּא)
דְּמִכּוּחַ בִּפְ' ג' מֵינִין (נִידֵי דָא מִנִּי: וְרַסָּא)
גִּזְרֵי שִׁיחָא אֵלֶּה טַמָּא טוֹמָאָה ו' מָשׁוּם
אֵהֵל שְׁלָה יַעֲשֶׂה אֲחֻסָּה שְׁאִין יוֹדְעִים
דִּין טוֹמָאָה חֲצוּרִים וַיֹּאמְרוּ שְׁטַמָּא
טוֹמָאָה עֵרֶב מָשׁוּם אֵהֵל כִּיוֹן שֵׁם
בְּחִקְסוֹ טַפֵּחַ אִי' אֲחִי לְמִימַר שְׁאִין
בְּחֵאלֵל אֵלֶּה טוֹמָאָה עֵרֶב לִנִּי גִזְרֵי
שִׁיחָא טַמָּא ו' כְּאֵדֶם הַמֵּיטַמָּא בְּחֵאלֵל
שְׁלָה חֲלָקוֹן אֲפִילוּ יֵהֵא מַפְסָקִין בֵּין
לִנִּין הַמַּרְדֵּעַ שְׁלֹשָׁה סוּדְרִים אוֹר
וַיֹּא אֵלֶּה דְרֵיבִי אֵין חֲמִישִׁי אוֹר יוֹמֵר
וְאָפִי אֵם הַמַּטְלֵטִין שְׁפוּטֵי כְּלִי עַץ
שְׁאִין בִּנִי קְצוּי טוֹמָאָה לָהּ שִׁיחָא
כֵּסֶם טוֹמָאָה חֲצוּרִים וְדוּקָא אֲפִילוּ
הַמַּרְדֵּעַ שֵׁם בְּחִקְסוֹ טַפֵּחַ אִי' בְּנִי
נַפְחוֹת מִכֹּן לִיכָא לְמַעֲטֵי כֻלָּ שִׁיחָא

מִשּׁוֹם אֲהָב וְחֶפֶז עַל פִּי שֶׁלֹא יִדְעוּ טוֹמְאָה בְּחִבּוּרֵם לֹא יִטְעוּ אֵלֶּה
וַיִּשְׁאַלֵּם הַטַּעַם: **וְעַיִן** שְׂאֵר אֲדָם וּבְיָמֵם בְּפֹרְחָהּ נִפְחָה. כִּיֹּן לְיִלְכָּה בֵּין
שׁוֹם טוֹמְאָה בְּחִבּוּרֵין שְׂאֵר אֲהָב חֲשׂוֹב כְּנֶשֶׁר דְּבָרִים וְאִתָּה לְמַה
וּמִמְּאוּרָה לִי מִשּׁוֹם חִבּוּרֵם לִי תִרְסְפוּ וְהָא מִדְּרַשׁ פְּשׁוּטִי כִּלִּי עַן אֵלֶּה
וְלֹא מִקְבֵּל טוֹמְאָה דִּהָא ע"כ אִירִי שְׂאֵין דְּרִשְׁתִּי בִּין בְּחִין הַמִּדְרַשׁ שֶׁהָא
יֵשׁ דְּרִכָּן בְּחִיבֵי הֵיךְ מִטְמָא אִפְּלִי בְּכֹל שֶׁהוּא כֹל מֵה שִׁחְתָּהּ דְּחִדְר
הִרִי הוּא כְּחֵלֶל אִפִּי ע"י אֲהָב כְּדֻמוּכָה בְּרִישׁ אֱהֵלוֹם וְכֹל הַפְּסוּק
בְּחֵלֶל חִדְר דְּרִשְׁתִּין לֵיב טוֹמְאָתָא אֲהָב גִּיּוּר פ' כ"ג (דף ע"ג.) וְאִזְכִּירָת
חֲשִׁיבִית צִיב קִבּוּל מֵקוּם שְׁנֵיתִין דְּרִכָּן בְּחִיבָתָהּ וְהִיא חֵיב צִיבֵי
הַבְּשׁוּ וְלִמְלֹאֹת שְׂאֵין קוֹצֵנִין אִזְמוּ שֶׁ אֲלֵף פְּעֻמִּים מִלְּפָנֶיךָ וְשִׁמְעִים
וְחִירִים וְחִין וְהָא דִּתָּן בְּפ"ט דְּלֵלִים (מִשְׁנֵה) כּוֹס שְׁבֵלֵי לִיטְרָא וּמִלְמַד
בֵּין כֹּכַר שֶׁל תְּרוּמָה טָהוֹר מִשְׁמַע דְּמִלְמַד חֲשׂוֹב פְּשׁוּטִי כִּלִּי עַן לֶכֶךְ
וּמִלְמַד וְיִמְרַדֵּעַ מִתְקַמֵּחַ הֵכֵל אֶחָד וְאִזְכִּירָת לְאִזְכִּירָת לְאִזְכִּירָת בְּהֵא"ש שֶׁאִ"ל
וְזָרְנִי בְּשׁוּאָתָא אֵת עַל הַמִּסְתָּקָה. פ' ה"ר"ר פּוֹרֵת דְּלֵהִי זֶה גִּזְרוּ עַל
הֵיכָל מִסַּח עַל חֲשִׁיב מִשְׁקָה וְהָא דִּתָּן מִכָּן מִשְׁתַּיִרִין (מִשְׁנֵה) מוֹהֵל
יִימִם אִו ג' וְאִזְכִּירָת כֹּכַר וְעִקֵּב דְּרִישׁ חֲזִית (לִקְמָן עַד) אֲכָל מוֹהֵל הֵיכָל
וְהֵסֵחַ יוֹאֵל לִכְרֹמוּ לִידֵעַ אֵם הַגִּיעִי עֲנִיבֵי לְבָאֹר נָמִי לֹא שִׁיךְ בֵּין וְהִסְתָּא
אֵם הַגִּיעִי וְיִמִּינִי לְמִסְקוֹ אֵם אֵלֹא לֹא הוֹשְׁרִי: **הִנֵּהוּ** אֵם כִּי בִי
דְּלָלָה לְמֹכֶה בִּישׁ אֹמֶר הִרִי זֶה בְּכִי יוֹתֵן כו' בְּד"א בְּטִהוּרָה אֲכָל בְּטִמְאָה
וְאִתָּה טִהוּרָה בִּישׁ אֹמֶרִים בְּכִי יוֹתֵן וְכִית הֵלֵל אֹמֶרִים אִיב כִּי יוֹתֵן:

ינושכות בהן הענבים ופולטין משקין, ויש מי שאומר שנושך אדם מאשכול ונוטעין ממנו משקין.
והוא עדיין טומא. מירוש טומא שאם חטפת ירד עליה תחללתה ביד.

עין משפט
גר מצוה

קבו א ב חיי פייג מהלכות
טומאת מת הלכה ה
סמג פסין רלא:
קבו ג ד חיי פייג מהל'
טומאת אוכלין הל' א
סמג פסין רמי:

תום' ימים

(א) יליד לקופץ ושיף הסורח
דלם חשבין בנח' אלהות
דחא דגלי האיר טנפים
בארץ כשהוא עובר:
(ב) כחמד היה ק' לגזר אף
במפיקה משום דלי לא הא
לא קיימא הא:
(ג) והשחא נקט הכוזב גמ
אורחא דמילחא והיה בולר
לתימקין:

ב נסים גאון

הניחא למאן דאמר לא
כל הטמאות אמרו חיבתא,
ליכן ששעון בן גמליאל
דאמר לא לכל טמאות אלא
טמאות מה, אלא למאן
דאמר אף לכל הטמאות
אמרו מאי איכא למיפר.
מחלוקת התנא קמא דפליגי
עליה רשב"י והמשה
שחלוקה בין התנאים היא
שהוכיחה כדלן טמאות
פשוטות ומקבלין טמאין
כו', והריבה בראש פר' י"א
מן ספכת בלום.
אמר ר' ינאי ומה שדאמר
אין ענינו שם כו', חמצא
בתוספתא בלום פרק י"ד
עובי המרדע כו' אצבעות
והיקפך טהר.

[illegible]